

GILL PAULOVÁ

PROKLETÍ HROBKY

 metafora

Příběh ženy, která jako první vstoupila do hrobky faraona.

Lady Evelyn Herbertová, krásná a oblíbená dcera lorda Carnarvona, se měla především výhodně vdát. Ona však toužila po něčem jiném. Opustila svět bálů a sňatků z rozumu a spolu s otcem se vydala do egyptské pouště v naději, že se stane archeoložkou a bude pracovat po boku Howarda Cartera.

V roce 1922 tam prožila podle vlastních slov „nejskvělejší okamžik v životě“, když jako první vstoupila do právě objevené Tutanchamonovy hrobky. Od onoho dne však její život nabral temnější směr. Série tragédií v jejím okolí, která následovala, ji nezlomila, dala ovšem vzniknout mýtu o faraonově kletbě, který ji v různých podobách provázel po celý život.

Zestárlá Eve se po mrtvici v roce 1972 rozpomíná na události z mládí. Částečně jí v tom pomáhá i egyptská archeoložka pátrající po osudu artefaktů z Tutanchamonovy hrobky. Co když ale její otázky nejsou tak nevinné, jak se zdají? Dokáže milující manžel chránit Eve až do konce?

„Příběh lady Evelyn Herbertové postupně rozkrýváme spolu s ní, zatímco se snaží probrat prázdnými místy ve svých vzpomínkách a snaží se přijít na to, kým vlastně je, před očima se nám odvíjí fascinující vyprávění plné objevů, dobrodružství, tragédií a emocí. Skutečně poutavý román, který vás uhrane!“

– Eliza Knight, bestsellerová autorka

„Vynikající autorka historické fikce Gill Paulová po knize Jackie a Maria přichází s dalším románem, který vás uchvátí a nedokážete jej odložit.“

– Library Journal

GILL PAULOVÁ

PROKLETÍ HROBKY

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

Jackie a Maria

GILL PAULOVÁ

PROKLETÍ
HROBKY

Příběh ženy, která jako první vstoupila
do hrobky faraona

Přeložila Dina Podzimková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fiktivní dílo. Zmínky o skutečných lidech, událostech, institucích, organizacích nebo místech mají sloužit jen k navození dojmu autenticity a jsou smyšlené. Veškeré ostatní postavy, stejně jako všechny události a dialogy, jsou plodem autorčiny představivosti a **nesmějí být chápány jako skutečné.**

Copyright © Gill Paul, 2021

Translation © Dina Podzimková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-674-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-673-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-236-3 (print)

*Pro Karen Sullivanovou,
vynikající vydavatelku a nejlepší přítelkyni*

KAPITOLA JEDNA

Londýn

červenec 1972

Eve pootevřela oči a spatřila starého muže sedícího pár metrů od ní. Měl šedivé vlasy, které mu po obou stranách ustupovaly z čela, takže zůstal jen chomáč uprostřed. Znovu oči zavřela a sledovala neostré tvary, které jí tančily v zorném poli.

Když víčka opět zvedla, muž byl stále na místě. Za ním rozeznávala bílou místnost a obdélníkovou siluetu okna.

„Jsi zpátky,“ pronesl přidušeně, jakoby zalykavě.

Pokusila se na něj zaostřit a zamrkala proti světlu. Oči za brýlemi s kovovými obroučkami měl zarudlé. Byl oblečený v obleku a měl kravatu. Sklouzla pohledem dolů a uvědomila si, že ji drží za ruku. Ta ruka byla tedy přinejmenším spojená s paží vedoucí k jejímu tělu, takže musela být její, ona ji ale necítila a nedokázala přimět prsty k pohybu. To nebylo dobré.

„Mělas jednu z těch tvých chviliek, drobkou,“ řekl. „Jsi v nemocnici. Už jsi tu párkrát byla a vždycky se rychle sebereš, takže jsem si jistý, že se ti to povede i tentokrát.“ Měl roztřesený hlas. Zřejmě předtím plakal.

Rozhlédla se kolem. Ve druhé ruce měla zapíchnutou jehlu, od níž vedla hadička k sáčku s čirou tekutinou, pověšenému na kovovém stojanu. Vzpomněla si, že podobnou už někdy dřív měla.

Kdo je ten muž? Její otec? Zamračila se. Neměla pocit, že je to ta správná odpověď. Lékař to být nemůže, protože nemá bílý plášť. Možná je to její manžel.

„Ma...“ chtěla říct, ale slovo jí z úst nevyšlo. Na to si také vzpomínala. Musela mít... jak se jmenuje? Mozkovou příhodu. Divný výraz. Příhoda by měla být milá, třeba něco, co zažijete se psem nebo s koněm, ale ty, které mívala ona, byly kruté. Přípravovaly ji o kousíčky mozku, které se ne vždycky vrátily.

Ten muž je její manžel, už si vzpomněla. A jmenuje se Brograve. Sir Brograve Beauchamp. Říkal, že po předchozích záchvatech byla zase jako rybička, ale byla to lež. Vybavovala si ty úmorné týdny rehabilitací, kdy s ní lidé jednali jako s dítětem. Musela se naučit znovu mluvit a chodit, a když se potom vrátila domů, pokaždé se cítila o něco méně sama sebou, jako by ji někdo připravil o kousek její osobnosti.

Zavřela oči, vyčerpaná pomyšlením na všechnu tu těžkou práci, která ji čeká, a upadla do mátožného spánku.

* * *

Brograve opustil oddělení pět minut před šestou. Jejich dcera Patricia na něj bude v šest hodin čekat venku a stát tam na žluté čáře. Kdyby se opozdil, někdo z obsluhy parkoviště by ji vyzval, ať jede dál. Tentokrát měl pro ni alespoň dobré zprávy – že Eve nabyla vědomí. Trvalo to téměř dva dny. Zastavil se, aby se vysmrkal, a před vstupem do skleněných otáčivých dveří si nadzvedl brýle a osušil oči.

„Díky bohu!“ prohlásila Patricia, když ho vyslechla. „Mluvil jsi s doktorem? Co bude dál? Kdy začnou s logopedickou terapií? A s fyzioterapií?“

Vždycky tak netrpělivá, přesně jako její matka, pomyslel si Brograve. Dovolil si pousmání. „Až si budou myslet, že je připravená. Víš, jak to chodí.“

„Zítřa tam zajdu s tebou. Díky bohu, že je vzhůru. Poznala tě?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl. „Doufám.“

„Mimochodem, stavila jsem se u tebe v bytě. Zalila jsem kytky a vyzvedla poštu. Bylo tam pár dopisů přeposlanych z Framfieldu. Všechny jsou na zadním sedadle.“ Hodila blinkr a zařadila se do provozu.

Brograve se otočil a spatřil hromádku korespondence. Zkusil se pro ni natáhnout mezi sedadly, ale zastavilo ho bodnutí v dolní části zad. Dopisy počkají, dokud nebude u Patricie.

„Měl bych se přestěhovat domů, abyste s Michaelem měli soukromí,“ řekl.

„Nesmysl, tati. O tom nechci ani slyšet. Zůstaneš s námi, dokud máma nebude připravená na propuštění z nemocnice. Víš, že se o sebe neumíš pořádně postarat.“

Neumím? pomyslel si. *To je nespravedlivé.* „Uklízí a pere mi paní Jarroldová a jsem si jistý, že by mi tam nechala i připravenou večeři.“ Odmlčel se. Jíst sám před televizí, to nebyla nijak lákavá myšlenka. Představil si sám sebe, jak myje nádobí a pak si dává panáka whisky u zpráv v deset, a bylo mu z toho smutno. Ne, asi ještě chvíli zůstane u Patricie a Michaela, pokud ho tam budou chtít.

Seděl u jejich kuchyňského stolu a otevíral dopisy a Patricia připravovala večeři. Byl tam účet za elektřinu, výpis z účtu, vstupenky na nadcházející večeři v Dolní sněmovně... Jeden z dopisů pro Eve měl egyptskou známku a byl adresovaný do venkovského domu ve Framfieldu, který před rokem prodali. Chvíli váhal a pak ho otevřel.

„Vážená lady Beauchampová,“ stálo na začátku. Záhlaví dopisu odkazovalo na univerzitu v Káhiře a pod ní bylo připsáno: „Dr. Ana Mansourová, fakulta archeologie.“ Prolétl psaní očima.

Před nedávnem jsme na nalezišti v Sakkáře objevili hrobku starověkého Egyptana jménem Maja. Jak jistě víte, jeho úkolem bylo dohlížet na pohřební přípravy několika králů z osmnácté dynastie. Zanechal po sobě podrobné poznámky na papýru, které se v současné době překládají v našem oddělení.

Nejde nám do hlavy, že mezi předměty, které Maja podle svých slov zanechal v Tutanchamonově hrobce, a katalogem z vykopávek, které ve dvacátých letech 20. století prováděl Howard Carter, je několik zásadních odlišností. Protože jste jediná dosud žijící osoba, která byla při otevírání hrobky přítomna, velice bych ocenila možnost položit Vám několik otázek. Přiletím do Londýna, jakmile se Vám to bude hodit.

Brograve dopis odložil a poškrábal se na čele. Věděl, že před poslední mrtvicí by Eve s doktorkou Mansourovou s radostí pohovořila. O egyptologii toho celkově věděla hodně a o objevení Tutanchamonovy hrobky v roce 1922, které finančně zaštitoval její otec, zesnulý hrabě z Carnarvonu, dokázala mluvit velice zasvěceně.

Co ale doktorka Mansourová myslela těmi „odlišnostmi“? Po třech tisíciletích se záznamy nikdy nemohou shodovat. Nebyl snad hrob v dávných dobách několikrát vykraden? A v roce 1922 si každý vzal nějaký suvenýr. Pomyšlel na zlatou krabičku, kterou si na památku nechala Eve – smradlavý starý krám s nějakou starověkou masťou. Ta se v Howardově katalogu jistě neobjevila.

Jak má na ten dopis odpovědět? Podíval se na datum a uvědomil si, že byl napsaný v dubnu – před třemi měsíci. Není žádný spěch. Akademické výzkumy se obvykle táhnou celé roky. Počká, až na tom Eve bude lépe, a potom může odpovědět sama.

KAPITOLA DVĚ

Londýn

červenec 1972

Do pokoje přiběhla sestra, aby Eve vyměnila plastový sáček připevněný ke katéttru a druhý, plný jantarově zbarvené moči. Další dvě ji přišly umýt, převalily ji na bok, potom na druhý, jako flák hovězího, které se připravuje k nedělnímu obědu. Masírovaly jí nohy a chodidla a plácaly ji do nich, aby povzbudily krevní oběh, a Eve byla vděčná, že ta plácnutí cítí. Jedinou částí těla, kterou necítila a již nemohla hýbat, byla pravá ruka, necitlivá a neužitečná jako leklá ryba.

Uprostřed dopoledne přišla terapeutka, aby ji naučila polykat. Eve ve svém věku jedenasedmdesáti let polykala zcela bravurně, teď se ale zdálo, že její hrdlo zapomělo, jak se to dělá. Žena jí dala lžičku čehosi, co strukturou a chutí připomínalo řídké lepidlo na tapety, a řekla jí, aby to nechala sklouznout na zadní část jazyka a pak si z obou stran masírovala krk těsně pod čelistní kostí, dokud nepolkne. Eve se rozkašlala a zakuckala, žena ji naklonila dopředu a bouchla ji do zad a pak začaly znovu. Když skončily, Eve bolelo v hrdle, slíbila ale, že bude cvičit dál. Dokud to nezvládne, nedovolí jí pořádné jídlo.

Doufala, že s logopedií začnou hned, ale místo toho jí terapeutka – stejná jako minule, živá a přátelská dívka jménem Katie – přinesla tabulku s abecedou, jakou mívají

děti, když se učí číst. Mohla komunikovat tak, že ukazovala na jednotlivá písmena, ale bylo to přílišně pomalé.

„Jak... jméno dcery?“ hláskovala. Úplně se jí to vypařilo z hlavy a Eve nechtěla ranit její city, až za ní přijde na návštěvu.

„Vaše dcera se jmenuje Patricia a máte dva vnuky, Simona a Edwarda.“

To Eve věděla. Dokázala si je vybavit. Pohledné a dobře stavěné chlapce se slunečnou povahou. Byli díky bohu vysocí po Brograveovi – on měřil sto třiadevadesát centimetrů, zatímco ona byla se svými sto padesáti čtyřmi milimetry. Právě proto jí Brograve říkal „drobku“. Byla nadšená, že si toho dokáže vybavit tolik.

„Zkuste vyslovit své jméno,“ nabádala ji Katie. „Ííí-v.“ Vyslovovala s přehnanými pohyby rtů.

„Ííí,“ dostala ze sebe Eve, ale hláska *v* se někde ztratila. Prudce poklesla na duchu. Zdálo se, že tentokrát začíná z hodně nízkého výchozího bodu.

Po odchodu sester, ale ještě předtím, než přišel Brograve, Eve zašátrala ve skříňce u postele po brýlích na čtení, usadila si je na nos a pak se natáhla po zalaminovaném papíru se zdravotnickými pokyny, který tu nechal někdo z personálu. Nehlasně vyslovovala jednotlivá slova a prstem sledovala řádek: „Orofaryngeální vzduchovody by se měly používat u pacientů v bezvědomí, protože podněcují dávicí reflex.“ Přečetla celou stránku a pak se slova pokusila vyslovovat nahlas. Bylo to přílišně pomalé, ale vytrvala.

Když byla Eve malá, všichni si ji dobírali kvůli její upovídanosti – a v dospělosti vlastně také. Patřila k těm, kteří se životem promluví. Kdyby to bylo nutné, dokázala by žít bez pravé ruky, zvládla by po zbytek života dokonce i invalidní vozík, ale bez řeči by se obejít nemohla.

* * *

Brograve vzal odpoledne do nemocnice album s fotografiemi. Sestavil ho po její předminulé mrtvici a střídaly se v něm záběry rodiny a přátel z průběhu let, které měly stimulovat Eveinu paměť. Uvědomoval si, že na ni nesmí spěchat – to mu doktor zdůrazňoval – potřeboval si ale ověřit, že poškození mozku není příliš rozsáhlé. Možná bude mít pár prázdných míst, ale pokud si na většinu věcí vzpomene, pokud to bude stále ta chytrá a zábavná Eve, tak na to ostatní se může počkat.

Když přišel, Eve se křivě pousmála, pravá strana úst zůstala nehybná. „Hoj,“ pozdravila ho, on ji políbil na rty a pak si přitáhl židli k posteli.

„Sestra mi dala tuhle abecední tabulku, kdybychom ji náhodou potřebovali,“ řekl jí. „Doufám, že mě nebudeš nutit, abych veškerou konverzaci obstarával sám. Co bych proboha říkal?“

„J-o?“ zeptala se Eve nahlas a pak pomocí tabulky vyhláskovala „promiň“.

„Vždyť se nemáš za co omlouvat, proboha. To *já* se omlouvám, že jsem u toho nebyl. Vrátil jsem se z procházky a našel tě v bezvědomí. Mohlas tam ležet klidně hodinu.“

Když si vzpomněl na ten hrůzný okamžik, otrásl se. Eve ležela zhroucená tváří dolů na kuchyňském stole a dýchala hlučně a rachotivě; doktor mu vysvětlil, že se tomu zvuku říká chroptění. Brograve zařadil nejvyšší rychlost: otočil jí hlavu ke straně, aby se jí lépe dýchalo, zavolal záchranku a potom telefonoval Patricii, a při tom všem mu srdce bušilo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Ruce měl vlhké a v uších mu hučelo. Otevřel vchodové dveře, aby se záchranáři dostali dovnitř, kdyby před jejich příjezdem zkolaboval. I tak ale byl, když se objevili, dostatečně při smyslech, aby jim popsal Eveinu anamnézu: řekl jim, že od vážné nehody v roce 1935 má Eve sklon k mrtvicím a že se v minulosti léčila v Nemocnici u svatého Jiří v Tootingu.

Z předchozích mrtvic se Eve vždycky poměrně rychle vzpamatovala – trvalo to pár hodin, nanejvýš den. Lékař ho varoval, že tentokrát to trvalo déle a poškození může být větší. Možná se jí plně nevrátí všechny schopnosti. Brograve si nemá dělat moc velké naděje.

To neznáte mou ženu, pomyslel si. Existuje-li sebemenší možnost plného zotavení, Eve to dokáže.

A tady je, sedí v posteli a usmívá se na něj polovinou obličeje. Řekl jí, že zůstane u Patricie, protože to má od ní blíž do nemocnice. A že ji Patricia přijde pozdravit, až pro něj přijede, ale že ji nechtějí unavit. Kluci posílají pozdravy.

Eve se usmála. „Edwa... Si-mon.“

„Edward a Simon. Výborně!“

Ukázala na sklenici s vodou u postele a on jí ji přidržel, pomohl jí napít se a sledoval, jak si masíruje krk, aby dokázala polknout.

„Chce se ti prohlížet fotky?“ zeptal se a zvedl album vázané v modro-zeleném tartanu Černé hlídky, které jí před pár lety někdo daroval k narozeninám. Eve nakuovala dárky k narozeninám pro desítky přátel, nikdy nezapomněla, kdy kdo slaví, a vybírala je s velkou péčí, a tak když v srpnu přišly její vlastní narozeniny, zaplavila ji vždy úplná lavina balíčků, a to i teď, když jí bylo přes sedmdesát a někteří z přátel už byli po smrti.

Otevřel album na první stránce. Hrabě z Carnarvonu tam stál před hlavním vchodem do zámku Highclere, s puškou v ruce a třínohou teriérkou Susie po boku.

„Paps,“ pronesla Eve zcela zřetelně – tak říkávala svému otci. Přejela prstem po kamenném zdivu nade dveřmi a pomocí tabulky vyhláskovala „Ung je serviray“. Bylo to rodové motto, které tam bylo vyryté a znamenalo „Budu sloužit jedinému“.

Brograve se zachvěl. Na tohle si vzpomenout! „Velmi působivé,“ poznamenal. „Rozhodně to máš v hlavě v pořádku, vid', drobku?“

„Do-fám,“ vypravila ze sebe.

Otočil list na oslnivou fotografii Eveiny matky, hráběnky z Carnarvonu, ve velké večerní a s tíarou usazenou ve tmavých vlasech. Vypadalo to, jako by byla v salonu nádherného městského domu v Mayfairu, na Seamore Place číslo jedna, v domě, který zdědila po svém kmotrovi Alfredu de Rothschildovi.

„Ma-má,“ vyslovila Eve zcela zřetelně.

Většinou se jí říkalo Almina, pomyslel si Brograve. Nebyla právě dobrá matka. On i Eve byli jako rodiče přesvědčení, že je správné, aby s dcerou trávili čas, učili ji a vychovávali, zatímco Almina přenechala výchovu Eve a jejího bratra Porchyho chůvě a zájem o ně projevila, až když přišel čas, kdy měli vstoupit do manželství. Později v životě Almina spoléhala na Eve – jak emočně, tak i finančně –, a to až do své smrti před pouhými třemi lety. Stačí říct, že v rámci příbuzenstva nebyla Brograveovou favoritkou.

Na další stránce byla fotografie Porchyho ze svatby s jeho první manželkou Catherine Wendellovou. Eve se na ni dlouho dívala a pak beze slova otočila stránku. Prolétla listy se snímkem svých tří nejbližších kamarádek Maude, Emily a Lois a Brograve nedokázal posoudit, jestli si je vybavuje, nebo ne. Nechtěl, aby měla pocit, že je to nějaký test. Koneckonců si vzpomněla na rodové motto.

„Tyhle čilé chlapíky poznáš,“ řekl jí, když došla na stránku, kde byli vyfocení jejich dostihoví koně Miraculous a Hot Flash. Eve koně milovala. Na zámku Highcleare vyrůstala v sedle a od útlého dětství se v něm proháněla po pěti tisících akrech tamního panství. „Pamatuješ, jak Hot Flash omráčil celý St. Leger při kurzu osm ku jedné? Křičela jsi, až jsi z toho ochraptěla. Ještě pár dní potom jsi měla nakřáplý hlas.“

Podíval se jí do očí a uviděl v nich zmatek. Nevěděla, o čem mluví, a to ji rozrušilo. Rychle otočil list.

Další byla zrnitá černobílá fotografie z Egypta. Podle feluky v popředí a několika palem na protějším břehu poznal Nil, ale nedokázal přijít na to, kde byl snímek pořízen.

„Luxor,“ hláskovala Eve na tabuli. „Pohled ze Zimního paláce.“

„Aha, tam jsem byl jen pár nocí,“ řekl Brograve. „Ale tys tam strávila tři zimy, že? Muselas to tam znát jako své boty.“

Eve vsunula prst pod fotografii a uvolnila ji z růžků. Zadívala se na obrázek, pak zvedla oči a usmála se.

„Je...“ řekla a přidala slovo, které nedokázal rozluštit. „Nech...“ pokusila se zformulovat další slovo a námahou svařtila čelo.

„Chceš si ji nechat?“ uhodl Brograve a ona přikývla. „No jasně, že můžeš! Je to tvoje fotka. Pravděpodobně ji pořídil tvůj otec.“

Potom album odložil, posadil se, hladil ji po zdravé ruce a vyprávěl jí epizodu ze seriálu *Dixon of Dock Green*, na kterou se předešlý večer díval s Patricií a Michaellem. Sestřička ji přišla nakrmit jakousi příšerně vypadající kaší a Eve se k němu otočila a udělala komický obličej. Rozhodně byla sama sebou.

Když ale Brograve později v noci ležel v posteli, doléhaly na něj starosti. Matka, otec a Egypt, to byly jediné snímky, na které reagovala. Znamenalo to, že jí ty ostatní nic neříkaly? Nebo byla jen moc unavená, aby se k nim vyjádřila?

Kromě toho sledoval její tvář, když do místnosti vstoupila Patricia, a neviděl tam ani záblesk poznání. Než dcera mávající kyticí růžových růží došla k posteli, Eve nasadila křivý úsměv na uvítanou, ale Brograve si byl docela jistý, že své dítě nepoznala. A to bylo nevyřetitelně smutné.

KAPITOLA TŘI

Luxor

listopad 1919

Když Brograve odešel, Eve se zadívala na fotografii Luxoru. To místo jí připadalo stejně známé jako manželova tvář, ale od doby, kdy ho navštívila, musely uplynout celé věky. Vzpomněla si, že když tam byla poprvé, bylo jí osmnáct. Cestovala s rodiči a dvěma komornými nejprve vlakem do Paříže, pak dalším do Marseille a odtud parníkem přes Středozemní moře do Alexandrie. Matka zamířila rovnou do Káhiry, protože milovala společnost vystěhovalců, kteří tam žili, ale Eve s její komornou vzal Paps s sebou do Luxoru. *Jak jenom se ta komorná jmenovala?* Nedokázala si vzpomenout.

Paps uchovával na zámku Highclere sbírku egyptských ozdob už v době, kdy byla Eve ještě úplně mrně, a jí se nesmírně líbilo, když si je mohla prohlížet a představovat si životy faraonů, kteří je v dávných dobách nosili. Bratra Porchyho to nezajímalo, proto to byl pro ni zpočátku především způsob, jak si vydobýt trochu času, kdy měla milovaného Papse jen pro sebe, ale čím byla starší a čím víc toho o egyptologii přečetla, tím víc rostlo její odhodlání tu zemi navštívit. „Až budeš starší!“ odbývali ji rodiče – a pak se jí do cesty postavila válka, takže místa, o kterých tak dlouho snila, poprvé spatřila až v listopadu 1919.

Přijeli v noci pod sametově černou oblohou posetou zářícími bílými hvězdami. Když Eve stála na nástupišti a dívala se vzhůru, prolétli kolem dva netopýři a na zlomek vteřiny zaclonili světlo. Osly tažený povoz je odvezl z nádraží do hotelu Zimní palác, kde se přihlásili a byli uvedeni do apartmá. Eve padla rovnou do postele, spala ale jen pár hodin a probudila se, jakmile začalo kolem okrajů závěsů dovnitř pronikat světlo.

Rozhrnula je, pak rozevřela těžké dřevěné okenice a překvapením zalapala po dechu. Řeka Nil byla v tak těsném sousedství, že by do ní mohla z úzkého balkonu pokoje ve třetím patře hodit botu. Nenapadlo ji, že budou tak blízko. Voda měla ten nejsytější odstín modré, jako průzračné safíry třpytící se v ranním světle. Na protějším břehu stály ježaté zelené palmy a nízké bílé domky na pozadí červenavě zlatých kopců, o nichž věděla, že mezi sebou svírají Údolí králů. Byl to nejúchvatnější okamžik jejího dosavadního života.

Na balkoně stála proutěná židle, a tak si oblékla hedvábný župan a posadila se ven, aby se pokochala výhledem. Po vodě se překvapující rychlostí míhaly drobné lodky s bílými plachtami a vzduch byl plný zvuků: obchodníci nabízející zboží, hýkající oslík, vůz rachotící okolo. Dokonce i takhle brzy – na hodinách na krbové římse viděla, že je teprve půl sedmé – bylo na břehu rušno.

Ještě nebylo horko, ale vzduch byl vlhký, se sladkou květinovou vůní, již překrýval jiný, zatuchlejší pach, který jí připomínal ucpanou kanalizaci. Na stromě štěbetaly desítky šedivých ptáků se žlutou náprsenkou a pak se náhle zvedly a v záplavě křídel se vznesly vzhůru, tak blízko, že na tvářích cítila rozvířený vzduch. Eve je sledovala, zkrřížila ruce a chytla se za paže. Byla si bez nejmenší pochybnosti jistá, že si Egypt zamiluje.

* * *

Howard Carter přišel do hotelové recepcy v osm hodin ráno v plandavém obleku, který vypadal jako ušitý ze starých pytlů od brambor, a slaměném klobouku obtočeném černou stuhou. Eve ho s nadšeným vypísknutím spěchala přivítat.

„Koukni! To jsem já! Nemůžu uvěřit, že jsem konečně v Egyptě!“

Howarda znala od svých šesti let. Jezdával do Highcleru a přivázel s sebou artefakty, které zakoupil pro lorda Carnarvona, a Eve ho pokaždé odchytila a snažila se ho ohromit vědomostmi z egyptologie. Ty tehdy spočívaly ve schopnosti odříkat v chronologickém pořádku všechny krále a jejich dynastie a v encyklopedické znalosti otcových pokladů.

Howard jí doporučoval knihy, z nichž by si mohla doplnit znalosti, a vždycky si udělal čas a popovídal si s ní. Nejradyji na něm měla, že s ní nikdy nemluvil jako s dítětem, ale na otázky jí odpovídal jasně a věcně. Její matka říkala, že „nemá žádné způsoby“ a neprojevuje „náležitou úctu k těm, kdo jsou nad ním“. Ale pokud Eve mohla posoudit, choval se ke všem stejně, k mladým i starým, rodině i služebnictvu, a to se jí líbilo.

„Dáme si snídani?“ zeptal se Paps, ale Howard trval na tom, aby se hned vydali do údolí, protože po půl dvanácté bude na pobyt venku už příliš horko.

Následovali ho přes bujné hotelové zahrady a dolů po několika schodech na břeh řeky. Přistoupil k několika chlapíkům s tmavě hnědou pletí a promluvil na ně arabsky, pak se otočil k nim a pokynul jim.

„Vaše první cesta ve feluce,“ řekl Eve a při nástupu ji chytil za paži, aby ji přidržel. „Egyptané jsou rození lodníci. Umí s nimi plout po i proti proudu nebo z východního břehu na západní a naopak, ať už vítr fouká kamkoliv.“

Rozhlédla se a očima hltala okolí: muže s krokodýlem vytetovaným na paži, který oříšky krmil papouška sedícího